

[Arbejds- og boligministeren.]

Jeg tillader mig dernæst at fremsætte *for-
slag til lov om ændring af lov om renten af
udlån mod pant i fast ejendom.*

Reglerne i loven af 3. juli 1942 om renten af udlån mod pant i fast ejendom betød en lempelse i de regler, der hidtil havde været gældende på dette område. Efter loven af 6. april 1855 var maksimalrenten for lån mod pant i fast ejendom 4 pct., men der havde dog periodevis været adgang til at opnå bevilling til at kræve en højere rente.

Efter den nugældende rentelov er den eneste begrænsning, der gælder for renten, at den skal være rimelig (lovens § 1). Loven indfører desuden bestemmelser, der tager sigte på at sikre debitor adgang til at frigøre sig for tyngende lånevilkår, der er aftalt under et højt renteniveau. Sidstnævnte formål søges opnået gennem bestemmelser, der begrænser adgangen til at udbetale lån med underkurs (lovens § 2) og til at gøre lån uopsigelige fra debtors side, nemlig for 1. prioritetslån højst i 10 år, andre lån højst i 5 år (lovens § 3).

Ved lovens tilblivelse voldte dens noget teoretiske bestemmelser ingen økonomiske vanskeligheder, idet det almindelige renteniveau var lavt, men det stigende renteniveau i begyndelsen af 50'erne førte til, at kursbestemmelsen virkede hæmmende for det private udlån i fast ejendom.

Dette har bevirket, at renteloven siden 1951 gentagne gange har været udsat for kritik, bl. a. gennem et spørgsmål til boligministeren i folketinget i februar 1957.

Medens ønskerne om en ophævelse eller revision af loven oprindeligt nærmest kom fra kreditorside, er nu også debitorerne interesseret i en ændring. Baggrunden for denne udvikling er de ændrede regler for statens støtte til boligbyggeriet, navnlig reglerne om m²-tilskud til byggeri uden statslån, der har skabt et behov for private 3. prioriteter, der kun med vanskelighed har kunnet skaffes på de vilkår, der efter renteloven er mulighed for at aftale.

Regeringen har overvejet at ophæve

renteloven, men er foreløbig blevet stående ved det nu fremsatte forslag om ændring af kursreglerne, der er den største hindring for en privat finansiering af boligbyggeriet. Ændringsforslaget vedrører kun den organiserede kredit, nemlig forsikringsselskaber, pensionskasser, banker og sparekasser, samt lån ydet eller garanteret af staten, statsinstitutioner og kommuner, der fritages fra kursbestemmelserne på samme måde, som kredit- og hypotekforeningerne allerede er det. Samtidig indføres i loven en bestemmelse om, at de pågældende institutioner er forpligtigede til at forsyne debitor med oplysninger til bedømmelse af lånets effektive rente. Denne bestemmelse svarer ganske til den regel, der nu er indsat i kreditforeningslovens § 24, stk. 4, på initiativ af det folketingsudvalg, der behandlede ændringerne i kreditforeningsloven.

Den i lovforslaget indeholdte dispensationsbeføjelse for boligministeren er begrundet i ønsket om at kunne indrømme andre långivere end de nævnte fritagelse for kursbestemmelserne uden at skulle fremsætte lovforslag i hvert enkelt tilfælde.

Lovforslaget har været drøftet med en række erhvervsorganisationer, der gav udtryk for, at de principielt ønskede loven ophævet og subsidiært ønskede ændringer, der går videre end forslaget.

Jeg er af den opfattelse, at den foreslåede ændring vil gøre det muligt for den organiserede kredit i øget omfang at deltage i den direkte finansiering af boligbyggeriet, og at den derfor vil være til gavn for debitorer, der ellers ville være afskåret fra at opnå lån. Regeringen er imidlertid villig til, hvis forslaget henvises til udvalgsbehandling, i udvalget at drøfte spørgsmålet om ophævelse af loven eller ændringer, som på rimelige vilkår kan bane vej for øget kapitaltilgang til byggeriet.

Jeg anbefaler i øvrigt lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring*